

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: O. C h .**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t. č. v „X“, zastoupeného JUDr. Ilonou Tajchnerovou, advokátkou se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Moskevská č. p. 1604/35, PSČ 400 01, proti **žalovanému: M i n i s t e r s t v u v n i t r a**, Odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou č. p. 3, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2015, č. j. OAM-350/ZA-ZA08-K07-2014, E. č. „X“,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2015, č. j. 78 Az 1/2015 – 57, žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené právní zástupkyni žalobce JUDr. Iloně Tajchnerové **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů v částce **28.798,-Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasné podanou žalobou ze dne 10. 2. 2015 ve znění jejího doplnění ze dne 12. 3. 2015 domáhal přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2015, č. j. OAM-350/ZA-ZA08-K07-2014, E. č. „X“, jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, ust. § 13, ust. § 14, ust. § 14a a ust. § 14b zákona

č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V žalobě ve znění jejího doplnění prostřednictvím jemu ustanovené právní zástupkyně žalobce uvedl, že se na žalovaného obrátil svou žádostí o udělení mezinárodní ochrany v České republice a uváděl, že v jeho vlasti, ačkoliv nebyla vyhlášena válka, panuje válečný stav, muži jsou povoláváni na vojnu a žalobci krátce před jeho plánovaným návratem přišel povolávací rozkaz. Žalovaný žádost přezkoumal ze všech hledisek zákona o azylu a dospěl k závěru, že není důvod k udělení azylu, když mj. uvedl, že podle Ženevské konvence není vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě v září 1979 *„člověk jasně není uprchlíkem pokud jeho jediným důvodem pro dezerce či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě či strach z boje“*. Dále pak žalovaný odkázal na judikát Vrchního soudu v Praze, kde se opět zdůrazňuje, že povolání k výkonu vojenské služby samo o sobě není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.

S tímto stanoviskem samozřejmě žalobce souhlasí, a pokud by žil ve státě, kde je jasná vnitřní i zahraniční politika, neměl by problém za svou vlast bojovat a to se všemi riziky, která k takové službě vlasti patří. Na Ukrajině je však situace taková, že ani státní orgány, ani parlament, ani zahraniční pozorovatelé nedovedou popsat, kdo proti komu bojuje. Zcela zřejmě v zemi existují extremistické skupiny podporované Ruskem, zcela zřejmě ale v zemi operuje také neoficiální domobrana hájící zájmy Ukrajinců, a vedle toho ještě v zemi operuje řádná armáda Ukrajiny. Do toho se vměšují ještě separatistické tendence ruskojazyčného obyvatelstva, v zemi dochází k rabování a státní orgány nejsou schopny na to naprosto nijak reagovat. V zemi není válka, ale tanky v ulicích rozhodně nejsou normálním stavem k žití. V případě, že dojde k nástupu žalovaného na vojenskou službu a žalovaný bude nucen vstoupit do bojů, velmi se obává toho, že bude bojovat za stát, s jehož politikou se naprosto neztotožňuje, bude bojovat proti svým spoluobčanům, kteří se snaží Ukrajinu bránit. Že nikdo neví pro, co a proti komu bojuje a jak dojednat mír, je zjevné i z jednání, jehož se zúčastnila řada vrcholných představitelů států EU v čele s Angelou Merkelovou, kdy výsledkem bylo jen chvilkové utišení zbraní. Spor není uvnitř Ukrajiny, ale Ukrajina je předmětem vysoké zahraniční politiky. Žalobce by při vstupu do bojů nemohl hájit zájmy toho, v jehož barvách by bojovat měl. Pak by také musel počítat s tím, že bude vážně ohrožen jeho život a lidská důstojnost z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu. Je přesvědčen o tom, že není nezbytně nutné, aby nejprve byl ve své zemi pronásledován za prosazování odlišných politických názorů, ale stačí jeho odlišný postoj k oficiální politice státu. Žalobce má důvodnou obavu z toho, že po návratu do vlasti mu hrozí vážná újma, je přesvědčen, že naplnil podmínky pro udělení azylu podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Je přesvědčen, že žalovaným zjištěný skutkový stav, který byl vzat při jeho rozhodování, je v rozporu se skutečnou situací v zemi a je zapotřebí zásadní doplnění spočívající v odborném posouzení situace přizvaným specialistou na zahraniční vztahy. Nelze

dle jeho názoru vycházet jen z oficiálních stanovisek, ale je zapotřebí zcela individuálně hodnotit situaci v zemi.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Žalovaný popřel oprávněnost žalobních tvrzení a současně s nimi vyjádřil nesouhlas, neboť neprokazují nezákonnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí s odkazem na správní spis.

Dle žalovaného v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině a jeho obava z povolání do vojenské služby. Žalobce během pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany popřel, že by kdy ve vlasti měl jakékoli problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, sdělil, že není členem žádné politické strany, hnutí nebo jiné organizace, nikdy nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Žalobce dále popřel, že by kdy měl ve vlasti jakékoli problémy kvůli své rase, náboženství, národnosti či z jiných azylově relevantních důvodů, dále rovněž prohlásil, že neměl ani žádný problém s vycestováním z Ukrajiny. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodu upravených v zákoně o azylu. Co se týká žadatelových obav z odvodu do armády, správní orgán znovu, tak jako v napadeném rozhodnutí, podotýká, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, není proto důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Ostatně i žalobce se s tímto stanoviskem ve své žalobě ztotožňuje.

K tvrzení žalobce, že naplnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, protože v případě vstupu do bojů bude muset počítat s tím, že bude vážně ohrožen jeho život a lidská důstojnost z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu, správní orgán podotýká, že Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, k, do té doby neprejudikované, otázce vážné újmy zakotvené v ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, vyjádřil tak, že ust. § 14a odst. 2 písm. c) vyžaduje naplnění čtyř podmínek: 1. existenci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. existenci svévolného (nerozlišujícího) násilí a 3. existenci vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity, 4. civilisty; přičemž tyto podmínky musí být splněny kumulativně. „Z vnitřní logiky ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu“, uvádí Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku, „plyne i pořadí zkoumání jednotlivých podmínek. Jako první musí být posouzena otázka, zda-li se země původu nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (první podmínka). Pokud ano, musí být jako druhá v pořadí zkoumána otázka, zda-li je žadatel o mezinárodní ochranu civilistou (čtvrtá podmínka). Pokud ano, je nutné přistoupit k posouzení otázky, zda-li žadatel o mezinárodní ochranu byl (resp. má důvodnou obavu, že bude) vystaven svévolnému (nerozlišujícímu) násilí (druhá podmínka). Pokud je odpověď na třetí otázku kladná, musí rozhodující orgán zkoumat, zda-li toto násilí dosahuje intenzity vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity (třetí podmínka). Poslední dvě otázky však nelze řešit zcela odděleně, což vyplývá i z rozsudku Soudního dvora Evropských společenství ve věci C-

465/07 Elgafaji, který sloučil posuzování podmínky existence svévolného (nerozlišujícího) násilí a podmínky vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity do jednoho kritéria. Z tohoto důvodu má test aplikovatelný na ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu pouze tři kroky, které lze přeformulovat do následujících otázek: 1. nachází se žadatelova země původu v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu?; 2. je žadatel o mezinárodní ochranu civilistou?; 3. hrozí žadateli o mezinárodní ochranu vážné a individuální ohrožení život anebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí? Pro existenci hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být odpověď na všechny tři otázky kladná“. Je-li však tento třístupňový test aplikován dle výkladu Nejvyššího správního soudu na věc žalobce a jeho azylový příběh, nejenže v jeho případě nejsou kumulativně splněna všechna tři kritéria, nýbrž není splněno ani jedno z nich. Neboť za prvé: v zemi původu žadatele, přestože je situace na jihu a východě Ukrajiny aktuálně složitá, nelze na základě informací, které správní orgán v průběhu správního řízení shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, hovořit o tom, že by na Ukrajině v současnosti probíhal vnitřní ozbrojený konflikt. Za druhé, a to třebaže už odpověď na první otázku je záporná, nelze se ani domáhat doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu z důvodu, že v případě nástupu vojenské služby žalobci hrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť toto kritérium, jak bylo uvedeno výše, svědčí civilistům. Za třetí: žalobci rovněž nehrozí, že by byl v případě nástupu vojenské služby vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života anebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. Námitka žalobce, že není nezbytně nutné, aby byl ve své zemi pronásledován za prosazování odlišných politických názorů, ale že stačí jeho odlišný postoj k oficiální politice státu, ač ani tato nemá oporu v zákoně o azylu a v judikatuře, je na základě výše uvedeného ve vztahu k naplnění podmínek ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, dle žalovaného zcela irrelevantní. K tomu žalovaný podotkl, že ve správním řízení žalobce nyní v žalobě tvrzený odlišný postoj k oficiální politice státu, s níž se naprosto neztotožňuje, jakožto důvod podání své žádosti o mezinárodní ochranu, ani nikdy neuváděl. Žalobce během správního řízení tvrdil pouze to, že se za současné bezpečnostní situace na Ukrajině obává toho, že bude povolán do ukrajinské armády, a i toto dle jeho vyjádření bylo důvodem podání jeho žádosti.

Závěrem žalovaný shrnul, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo podle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.

V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na všech svých žalobních tvrzeních o důvodnosti podané žaloby, přičemž ke svému tvrzení, že se na Ukrajině má podrobit vojenské službě soudu, předložil listinu ze dne 5. 2. 2015 psanou v jazyce ukrajinském, k níž současně přiložil jím opatřený překlad do jazyka českého soudním tlumočnickem, z níž vyplývá, že je hledán pro nenastoupení do vojenské služby (v seznamu osob, které mají být zadrženy a dopraveny na vojenské komisařství občanů pro vyhýbání se vojenské povinnosti, je pod bodem 7). Dle žalobce je vojenská služba sama o sobě jednou ze základních povinností mužů schopných bránit svoji vlast. I žalobce tuto svoji povinnost bere za svou a v normální situaci by byl připraven tuto svoji povinnost řádně splnit. Žalobce ovšem odmítá být součástí ozbrojených sil, které jsou nasazovány proti vlastnímu

obyvatelstvu, jež není spokojeno se situací na Ukrajině. Svou pozici přirovnává k postavení např. řadových německých vojáků za druhé světové války, z nichž řada s anexí nesouhlasila a v konečném důsledku si s sebou nesla celoživotní psychický stres a navíc punc bojovníků v řadách útočící armády. Odmítnutí účasti v armádě však mělo pro takového vojáka nedozírné následky. Žalobce sám hodnotí situaci v části, kde žije a která je označována za relativně klidnou, přesto za velmi nejistou, kde dochází k potyčkám, vzájemným výpadům a místním konfliktům. Žalobce nezpochybňuje, že informace, které o situaci o politické a bezpečnostní situaci shromáždil žalovaný, byly v daný okamžik maximum možného, ovšem přesto je přesvědčen, že všechny tyto informace jsou pouhými oficiálními prohlášení zúčastněných stran. A že zúčastněnou stranou v tomto případě není jen Ukrajina a Rusko, ale např. i státy Evropské unie a dokonce i Spojené státy americké, je zřejmé. Žalovaný sice ve svém vyjádření podrobně rozepsal podmínky, za nichž je možné dle rozsudku Soudního dvora Evropských společenství v dané konkrétní věci ochranu přiznat, současně však sděloval, že žalobce kritéria daná tímto rozhodnutím nespĺňuje. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný, jako správní orgán v rámci své činnosti samozřejmě respektuje zákon a výkladová stanoviska, ovšem současně musí aplikovat i správní uvážení a individuálně hodnotit postavení každého ze žadatelů. Dle žalobce je naprosto vyloučené, aby tomu, jehož život je evidentně ohrožen, avšak nezapadá do „škatulky“ dané rozhodnutím být vysoké soudní instance, byla ochrana odmítnuta.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 29. 6. 2015 právní zástupkyně žalobce setrvala na všech žalobních námitkách. Zdůraznila přitom, že žaloba byla podána důvodně s ohledem na panující vnitřní ozbrojený konflikt na Ukrajině, kterým je žalobce přímo dotčen, jelikož mu hrozí aktivní vojenská účast v tomto konfliktu, popřípadě postih za odeprání vojenské povinnosti.

Při též ústním jednání sám žalobce k věci uvedl, že se odmítá z morálního přesvědčení účastnit neoficiální občanské války, která je fakticky vedena na východní Ukrajině. Jakožto řádnému občanu Ukrajiny je mu proti mysli bojovat proti svým spoluobčanům, mezi nimiž jimi jsou i jeho bývalí spolužáci z vysoké školy, a to jen pro něčí politické zadání. Zdůraznil, že je úspěšný absolvent vysoké školy, a proto by se rád věnoval svému oboru, který vystudoval, a nikoliv nesmyslné válce. Je mu proti mysli, že by měl někoho zabíjet jen pro odlišné politické přesvědčení z řad svých spoluobčanů. Pokud by Ukrajina byla napadena cizím nepřítelem, tak by samozřejmě svoji vojenskou povinnost neodmítal a řádně plnil obranu svých blízkých. Má za to, že jím předložená listina ze dne 5. 2. 2015 jednoznačně prokazuje, že mu hrozí zatčení pro odmítnutí plnění vojenských povinností, takže má strach vrátit se na Ukrajinu a dokonce se obává o svůj život.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž ústním jednání před soudem navrhl zamítnutí žaloby, když žalobcova případná branná povinnost nepředstavuje azylově relevantní důvod. K žalobcem předložené listině ze dne 5. 2. 2015 poznamenal, že s ohledem na datum jejího vyhotovení, tuto listinu žalovaný nemohl v rámci své rozhodovací činnosti zohlednit, nicméně i přes tuto skutečnost se žalobou napadené rozhodnutí vypořádává s tím, proč nelze žalobcem uváděné skutečnosti vyhodnotit za azylově relevantní důvody či důvod pro udělení tzv. doplňkové ochrany, když ani žalobcova vojenská povinnost není ničím výjimečná. Závěrem vyjádřil přesvědčení, že žalobce si může svůj pobyt na území České republiky legalizovat jinak, a to pomocí zákona o pobytu cizinců na území České republiky, jako tomu je u mnoha ostatních občanů z Ukrajiny.

Při téžže ústním jednání před soudem konaném dne 29. 6. 2015 soud přikročil v intencích ust. § 52 a ust. § 77 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), k dokazování čtením originálu překladu listiny ze dne 5. 2. 2015 do českého jazyka, který byl založen do spisu na č. l. 47 a který si soud od žalobce vyžádal za účelem ověření jeho shodnosti s kopií překladu předloženou žalobcem. Z dané listiny přitom soud zjistil, že žalobce je na Ukrajině hledán pro nenastoupení do vojenské služby (v seznamu osob, které mají být zadrženy a dopraveny na vojenské komisařství občanů pro vyhýbání se vojenské povinnosti, je pod bodem 7, s tím, že v poznámce u jeho položky je uvedeno „opakovaně“).

Na tomto místě soud uvádí, že již v předmětné věci jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 29. 6. 2015, č. j. 78 Az 1/2015 – 57. V odůvodnění na základě provedeného dokazování konstatoval, že žalobcova obava z výkonu vojenské služby, popř. jeho postih pro nenastoupení do vojenské služby, má s ohledem na předloženou listinu ze dne 5. 2. 2015 reálný základ, když i sám žalovaný připustil, že na východě Ukrajiny probíhá vnitřní ozbrojený konflikt. Rovněž ze zpráv o situaci v zemi původu založených ve správním spise vyplývá, že v souvislosti s tímto konfliktem byla na Ukrajině opakovaně vyhlášována rozsáhlá mobilizace a nikoliv ojediněle zde dochází ke ztrátám na životech, a to navzdory příměří uzavřenému dne 5. 9. 2014.

V souvislosti s tím soud žalovanému vytkl, že při posuzování žalobcovy obavy z výkonu vojenské služby vycházel striktně ze znění ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu, aniž by ale např. při výkladu zohlednil Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem Vysokého komisaře pro uprchlíky OSN. Dle závěrů z ní vyplývajících sice obavy z možného trestního stíhání a potrestání za dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby nepředstavují samy o sobě opodstatněné obavy z pronásledování ve smyslu zákona o azylu, dezertér nebo člověk vyhýbající se vojenské službě však může být považován za uprchlíka, pokud by bylo prokázáno, že by byl za tento vojenský trestný čin vystaven nepřiměřeně přísnému trestu z důvodu své rasy, náboženství, státní příslušnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě nebo politických názorů nebo že by si výkon vojenské služby vyžadoval jeho účast v takových vojenských akcích, které jsou v rozporu s jeho skutečným politickým, náboženským nebo morálním přesvědčením nebo oprávněnými pohnutkami svědomí.

V daném případě žalobce v řízení od počátku uváděl, že jeho případná vojenská účast v probíhajícím vnitřním ozbrojeném konfliktu je v rozporu s jeho morálními a náboženskými principy, neboť by zabíjel mladé lidi z řad svých spoluobčanů a spolužáků ze studií. Tím došlo dle soudu k naplnění předpokladů pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V důsledku tohoto pochybení proto napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a věc podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Na základě kasační stížnosti podané žalovaným proti citovanému rozsudku však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 174/2015 – 42, prvotní rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud dovodil pochybení krajského soudu spočívající v nerozlišení kritérií pro udělení azylu a pro udělení doplňkové ochrany, a dále pojmu „vnitřní ozbrojený konflikt“ ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Uvedl, že základním rozdílem mezi

doplňkovou ochranou a azylem je absence kauzální spojitosti vážné újmy s taxativními důvody pronásledování vymezenými v ust. § 12 zákona o azylu. Ačkoliv krajský soud při svém posouzení argumentoval důvody pronásledování, přistoupil na stranu druhou bez bližšího zdůvodnění k závěru o naplnění podmínek doplňkové ochrany, čímž se dle Nejvyššího správního soudu dopustil pochybení.

Nejvyšší správní soud dále k námitce žalovaného uplatněné v kasační stížnosti konstatoval, že krajským soudem aplikovaná Příručka Úřadu Vysokého komisaře pro uprchlíky OSN není sice právně závazným dokumentem, současně se však jedná o jeden z autoritativních výkladových pramenů Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, který je ovšem nutno užívat toliko tak, aby jeho použitá část odpovídala skutkovému ději projednávané věci.

Dále se Nejvyšší správní soud při citaci bodů 170 a 171 Příručky zabýval otázkou možnosti udělení právního statutu uprchlíka osobě, jež se vyhýbá výkonu vojenské služby. Konstatoval, že předpokladem pro takovou úvahu musí být zjištění, že účast na vojenských akcích je v rozporu se skutečným politickým, náboženským nebo morálním přesvědčením nebo s oprávněnými pohnutkami svědomí žadatele o azyl, a bezpečnostní situace v zemi jeho původu dosahuje intenzity vnitřního ozbrojeného konfliktu, přičemž žadatel nemůže využít ochrany svého státu (např. výkonem náhradní, vojenské služby). Ne každé přesvědčení je však dostatečným důvodem pro nárokování si právního postavení uprchlíka po dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby – v tomto smyslu může odůvodněný strach z pronásledování představovat zejména hrozící neúměrný či nezákonný trest za odmítnutí účasti na bojových akcích obecně odmítaných mezinárodním společenstvím (etnické čistky, vraždění zajatců atd.). Tyto skutečnosti však nebyly v řízení před krajským soudem zjišťovány.

Krajský soud pak dle Nejvyššího správního soudu ani dostatečně neposoudil naplnění podmínek udělení doplňkové ochrany z důvodu existence vážné újmy s ohledem na ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti ve vztahu k svévolnému násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, zakotvené v ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Již v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, vymezil Nejvyšší správní soud tzv. třístupňový test spočívající v posouzení následujících kritérií: 1. země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. žadatel je civilista, 3. žadatel by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí. Tento test však krajský soud neprovedl.

V uvedeném kontextu jak azylu, tak i doplňkové ochrany, pak krajský soud dle Nejvyššího správního soudu navíc ani řádně neposoudil, zda na Ukrajině vnitřní ozbrojený konflikt probíhá. Tento pojem je podle již citovaného rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, definován v čl. 1 odst. 1 Dodatkového protokolu k Ženevským úmluvám z roku 1949 o ochraně obětí ozbrojených konfliktů, když v případě, že zde uvedené podmínky nesplňuje, je dále třeba hodnotit, zda naplňuje alespoň kritéria dlouhodobosti bojů a organizovanosti stran konfliktu.

Nejvyšší správní soud na základě uvedeného dospěl k závěru, že krajský soud pochybil při výkladu hmotného práva, a proto kasační stížností napadené rozhodnutí zrušil.

Při ústním jednání před krajským soudem konaném dne 23. 1. 2017 po zrušení jeho původního rozsudku ve věci Nejvyšším správním soudem, setrvala právní zástupkyně žalobce na podané žalobě. V reakci na závěry učiněné ze strany Nejvyššího správního soudu konstatovala, že jmenovaný soud sice na jedné straně nechápe Příručku Úřadu Vysokého komisaře pro uprchlíky OSN jako závaznou, na druhou stranu z ní však sám cituje. V případě žalobce by se nadále nemělo vycházet z aktuální bezpečnostní situace, ale ze stavu, jenž na Ukrajině panoval v srpnu 2014, kdy zde probíhal vnitřní ozbrojený konflikt a kdy byla podána i žádost o mezinárodní ochranu. I v nynější době navíc žalobci hrozí postih za nenastoupení vojenské služby.

Pověřený pracovník žalovaného opětovně navrhl zamítnutí žaloby a poukázal na to, že ode dne podání žaloby se okolnosti na Ukrajině značně změnily k lepšímu, neprobíhá zde tedy žádný vnitřní ozbrojený konflikt, čemuž nasvědčuje i zrušení stavu mobilizace ukrajinským prezidentem v září roku 2016. Na podporu svého tvrzení doložil výtisk článku ze serveru www.sputniknews.com, z něhož mimo jiné vyplývá, že s ohledem na dostatek vojáků konajících službu na základě kontraktu není prozatím nezbytné vyhlašovat další vlnu částečné mobilizace.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu, po uskutečněných ústních jednáních, při nichž přikročil k dokazování, jak předestřel shora, a při zohlednění závazného právního názoru učiněného Nejvyšším správním soudem v intencích ust. § 110 odst. 4 s. ř. s., dospěl k závěru, že podanou žalobu je třeba jako nedůvodnou zamítnout.

Než soud pristoupil k samotnému posouzení napadeného rozhodnutí s ohledem na žalobní námitky týkající se důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany, musel se nejprve vypořádat s otázkou, zda je třeba situaci na Ukrajině posuzovat k datu vydání správního rozhodnutí, či k datu, kdy ve věci sám rozhoduje.

Dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Uvedenou zásadu však lze dle četné judikatury soudů v některých případech prolomit a přihlídnout k novým skutkovým okolnostem, jež nastaly po vydání správního rozhodnutí, jestliže se lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, a soud současně neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 – 65, dostupný též

na www.nssoud.cz). V daném případě nicméně soud pro tento postup neshledal žádné důvody, a při svém rozhodování vycházel z důkazů relevantních v době vydání napadeného rozhodnutí, neboť je s ohledem na postupné zlepšování bezpečnostní situace na Ukrajině zřejmé, že by jeho aplikace naopak mohla vést ke zhoršení právního postavení žalobce. Jinak řečeno – při zohlednění stavu, jenž v zemi původu žalobce panoval v době, kdy se jeho žádostí zabýval žalovaný, by jeho nárok na udělení mezinárodní ochrany požíval větších šancí, než v případě, kdyby soud přistoupil k prolomení zásady vyjádřené v ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. a zabýval se aktuálním vývojem.

Na základě shora učiněného závěru soud přistoupil k samotnému posouzení napadeného rozhodnutí. Jak však rovněž konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozhodnutí, pro možnost přezkoumání důvodů pro (ne)udělení azylu či doplňkové ochrany je prve rozhodné vymežit, zda na Ukrajině probíhá vnitřní ozbrojený konflikt, či nikoliv. Soud se proto uvedenou problematikou dále zabýval ve vztahu k definici tohoto pojmu obsažené v judikatuře soudů, resp. Dodatkového protokolu k Ženevským úmluvám z 12. 8. 1949, o ochraně obětí zbrojených konfliktů nemajících mezinárodní charakter.

Již v původním rozsudku ze dne 29. 6. 2015, č. j. 78 Az 1/2015 – 57 soud ze zpráv o situaci na Ukrajině, jež tvoří nedílnou součást správního spisu (zejména Zpráva z Infobanky ČTK o stavu na Ukrajině k 4. 12. 2014, dále Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 19. 9. 2014 aj.), zjistil, že na východě země k datu vydání napadeného rozhodnutí probíhal konflikt vládních sil s proruskými separatisty a nikoliv ojedinele zde docházelo i ke ztrátám na lidských životech účastníků bojů, včetně vojáků ukrajinské armády, a to i přes uzavřené příměří dne 5. 9. 2014. Boje byly vedeny prostřednictvím těžkých zbraní a paušálním dělostřeleckým ostřelováním hustě obydlených oblastí, a to i za účasti občanů Ruské federace, kteří tvrdili, že jsou „bývalými armádními příslušníky“ či armádními příslušníky „na dovolené“. Ačkoliv tedy není pochyb, že se o určitý druh konfliktu na Ukrajině v rozhodné době jednalo (resp. i k dnešnímu dni stále jedná), bylo na soudu, aby v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu posoudil, zda svou intenzitou a rozsahem dosahuje úrovně vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68 (dostupného též na www.nssoud.cz), zahrnuje uvedený pojem jednak ozbrojené konflikty mezi vládní autoritou a organizovanými ozbrojenými skupinami, jednak též ozbrojené konflikty mezi nevládními organizovanými ozbrojenými skupinami mezi sebou. Nesplňuje-li však vnitrostátní konflikt kritéria stanovená v čl. 1 odst. 1 Dodatkového protokolu k Ženevským úmluvám z 12. 8. 1949, o ochraně obětí zbrojených konfliktů nemajících mezinárodní charakter (Protokol II, č. 168/1991 Sb.), je nutné dále zkoumat, zda dosahuje intenzity vnitřního ozbrojeného konfliktu alespoň prostřednictvím dalších kritérií – dlouhodobosti bojů a organizovanosti stran konfliktu.

K (ne)naplnění těchto podmínek v případě Ukrajiny se již mnohokrát vyjádřila ustálená judikatura soudů. Např. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17 (dostupném též na www.nssoud.cz), konstatoval, že: *„Na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita*

i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ V této souvislosti soud rovněž poukazuje na to, že dle informací uvedených v žádosti o udělení mezinárodní ochrany pochází žalobce z Dněpropetrovské oblasti, která – byť sousedí se separatistickými regiony Doněck a Luhansk – není boji přímo zasažena a rovněž neexistují ani žádné administrativní překážky, jež by občanům bránily přesídlit do podstatně klidnějších částí země nacházející v jejím středu či na západě (srov. Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 1. 7. 2014). Uvedené skutečnosti proto odůvodňují závěr, že na Ukrajině v současnosti, ani ke dni vydání napadeného rozhodnutí, vnitřní ozbrojený konflikt, jak tento pojem chápe judikatura a zákon o azylu, neprobíhá.

Bez ohledu na uvedené se soud dále zabýval posouzením, zda žalobcem uplatněná obava z nástupu k výkonu vojenské služby může být azylově relevantním důvodem ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

Dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

K uvedené problematice soud konstatuje, že judikatura soudů je v této otázce poměrně ustálená, když i v souladu s mezinárodními úmluvami, jimiž je Česká republika vázána (např. Ženevská úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod aj.), dovozuje, že požadavek státu na brannou povinnost není obecně možné považovat za nelegitimní. Ba naopak nezakládá její odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, a to ani v případě, že by dotčená osoba mohla být pro nenastoupení ke službě nebo dezerci trestána (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, dostupný též na www.nssoud.cz). Na druhou stranu však nelze brannou povinnost za nerelevantní důvod pro poskytnutí mezinárodní ochrany považovat paušálně, neboť správní orgány musí k námitce žadatele zohlednit i další okolnosti jejího výkonu. Těmi může být např. neschopnost státu ochránit brance před nebezpečím, které jim hrozí ze strany teroristických skupin (blíže k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 – 83, dostupný též na www.nssoud.cz), vynuovení účasti ve válečných operacích odporujících mezinárodnímu právu nebo hrozící trest v důsledku odmítání účasti na takovýchto operacích, jehož intenzita či způsob výkonu porušení lidských práv zakládá (vizte již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44 nebo rozsudek Soudního dvora Evropské unie [druhého senátu] ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. C-472/13, ve věci Andre Lawrence Shepherd vs. Spolková republika Německo).

Obdobně na posouzení odmítání vojenské služby ve vztahu k důvodům poskytnutí mezinárodní ochrany nahlíží i již v předcházejícím řízení citovaná Příručka Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky k postupům pro určování právního postavení uprchlíků. Dle bodů 167 – 174 tohoto dokumentu nepředstavují obavy z možného trestního stíhání a potrestání za dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby samy o sobě opodstatněné obavy z pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Dezertér nebo člověk vyhýbající se vojenské službě může být nicméně považován za uprchlíka, pokud se prokáže, že by byl

za tento vojenský trestný čin vystaven nepřiměřeně přísnému trestu z důvodu jeho rasy, náboženství, státní příslušnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě nebo politických názorů.

Současně může být důvodem pro nárokování postavení uprchlíka i skutečnost, že si výkon vojenské služby žádá jeho účast ve vojenských akcích, které jsou v rozporu se skutečným politickým, náboženským nebo morálním přesvědčením nebo oprávněnými pohnutkami svědomí žadatele. V případě politického přesvědčení nicméně pro přiznání mezinárodní ochrany nepostačí toliko nesouhlas člověka s odůvodněním určité vojenské akce ze strany vládních orgánů – akce musí být i současně odsuzována mezinárodním společenstvím jako jsoucí v rozporu se základními pravidly lidského chování. Obdobně je nutno posuzovat i náboženské přesvědčení – to může být relevantním důvodem pro přiznání statutu uprchlíka toliko tehdy, je-li skutečně ryzí, avšak příslušné úřady domovského státu jej neberou v úvahu. Co se pak týče otázky svědomí, zde je třeba zohledňovat, zda stát umožňuje osobám dotčeným oprávněnými pohnutkami zprostit se výkonu vojenské služby např. prostřednictvím tzv. civilní, tedy náhradní, služby.

Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu, jak je soudu známo z jeho úřední činnosti, např. z rozsudku ze dne 29. 11. 2016, č. j. 75 Az 17/2016 – 35, není na Ukrajině za trestný čin kvalifikováno, pokud však povolání rozkaz převezme a nenastoupí do služby, hrozí mu trest odnětí svobody v rozmezí 2 – 5 let. Takovouto výměru není nicméně možné považovat za nepřiměřeně přísný trest, a to i v porovnání s českou právní úpravou, jež za obdobný skutek umožňuje pachateli uložit trest odnětí svobody až na 1 rok (srov. ust. § 372 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku).

V posuzované věci žalobce, jak vyplynulo z žádosti o udělení mezinárodní ochrany a přílohy k této žádosti, ve správním řízení uvedl, že jeho povolání k vojenské službě a případná účast v probíhajícím vnitřním ozbrojeném konfliktu na východě Ukrajiny mezi vládními ukrajinskými vojenskými silami a tzv. proruskými separatisty, popř. dalšími frakcemi, je v rozporu s jeho morálními a náboženskými principy, neboť by zabíjel mladé lidi z řad svých spoluobčanů, včetně i potenciálně svých spolužáků ze studií. Současně se bojí i o svůj život, když by se musel vrátit do míst, kde probíhají válečné akce. V následném řízení před správním soudem pak již žalobce namítal rozpor nástupu k vojenské službě toliko se svým morálním přesvědčením, a současně uvedl, že se chce věnovat oboru, který vystudoval, a nikoliv válce, se kterou nesouhlasí. Pokud by byla Ukrajina napadena cizím nepřítelem, splnil by svou vojenskou povinnost, avšak současný konflikt je toliko neoficiální občanskou válkou vedenou na něčí politické zadání.

Z uvedeného vyplývá, že žalobce své náboženské přesvědčení, resp. rozpor své víry s výkonem vojenské služby, ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem nikterak nekonkretizoval, a soud se jím, jako důvodem pro udělení azylu, proto nemohl dále zabývat.

Co se týče přesvědčení politického, žalobce opakovaně vyjadřoval svůj nesouhlas s bojem proti vlastním občanům, a to zvláště za situace, kdy dle něj není ani zřejmé, zda má současná vláda k takovému boji legitimitu. Jak však již vyplynulo ze shora citované Příručky Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, pouhý nesouhlas s politickým odůvodněním určité vojenské akce žadatele o mezinárodní ochranu nepostačuje, podmínkou též je, aby byla též odsuzována mezinárodním společenstvím pro své rozpory se základními pravidly lidského chování. Z dokumentů opatřených žalovaným ve správním řízení (zejména

z Informace Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě ze dne 23. 4. 2014, Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 16. 9. 2014, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky o posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině ze dne 1. 7. 2014, Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 19. 9. 2014 aj.) však soud nezjistil, že by v průběhu ukrajinského konfliktu k takovému jednání, jež by bylo předmětem odsouzení ze strany mezinárodního společenství (např. v důsledku krutého zacházení s civilisty, persekuce etnických menšin apod.) docházelo. Lze proto uzavřít, že ani politické přesvědčení žalobce ve vztahu k branné povinnosti nelze považovat za důvod dostatečně osvědčující udělení mezinárodní ochrany.

Konečně soud rovněž posuzoval i otázku svědomí žalobce, jenž konzistentně ve správním řízení i v řízení před soudem odsuzoval případný boj proti vlastním občanům. Jak však již bylo řečeno, k této problematice bod 173 Příručky Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky uvádí, že je nutné posuzovat, zda domovský stát žadatele umožňuje s ohledem na ryzí pohnutky svědomí osvobození od vojenské služby, a to buď zcela, anebo alespoň částečně prostřednictvím výkonu náhradní (t.j. civilní) služby. Z vlastní úřední činnosti (např. rozsudků ze dne 12. 8. 2016, č. j. 75 Az 11/2015 – 24, či již citovaného rozhodnutí ze dne 29. 11. 2016, č. j. 75 Az 17/2016 – 35) je přitom soudu známo, že civilní služba byla na Ukrajině v souvislosti s několika vlnami mobilizací opětovně obnovena, a to včetně náboženských důvodů. Je tedy nepochybné, že ani zohlednění žalobcem tvrzeného rozporu svědomí s brannou povinností nemůže založit jeho oprávněný nárok na právní postavení uprchlíka, jestliže je možné, aby se jejího přímého výkonu zprostil některou z alternativních forem.

S ohledem na shora uvedené soud v souladu se závazným názorem Nejvyššího správního soudu, citovanou judikaturou i Příručkou Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky k postupům pro určování právního postavení uprchlíků, konstatuje, že pro udělení mezinárodní ochrany žalobci dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu vyhýbání se vojenské služby nebyly splněny zákonné předpoklady. V této souvislosti pak toliko nad rámec posuzovaného odkazuje na shora citovanou aktuální zprávu serveru www.sputniknews.com, již předložil při ústním jednání konaném dne 23. 1. 2017 žalovaný. Jak z ní vyplývá, postupnou demobilizací civilních povolanců a naopak profesionalizací armády se pro žalobce současně i snižuje pravděpodobnost, že by byl skutečně do ukrajinské armády povolán a musel vykonávat službu, jež – jak uváděl – je v rozporu s jeho svědomím a s jejímž politickým odůvodněním nesouhlasí.

Zbývá proto toliko posoudit, zda v žalobcově případě nepřichází v úvahu poskytnutí doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, jestliže mu dle jeho tvrzení hrozí vážná újma dle odst. 2 písm. c) tohoto ustanovení.

Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle odst. 2 písm. c) citovaného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

V již shora citovaném rozsudku ze dne ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, vymezil Nejvyšší správní soud 3 kumulativní podmínky (tzv. třístupňový test), za nichž je možné doplňkovou ochranu ve vztahu k vážné újmě dle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu přiznat: 1. země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. žadatel je civilista, 3. žadatel by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. V daném případě je žalobce přes závěry učiněné žalovaným nepochybně civilistou, neboť i po opakovaných výzvách ukrajinských orgánů k nástupu vojenské služby se jejímu výkonu doposud vyhýbal, a nemůže být proto považován za vojáka. Druhá podmínka je tedy splněna. Něco jiného by však byla situace, kdyby se již stal odvedencem – pak by, jak žalovaný uváděl, mu doplňková ochrana podle písm. c) skutečně nesvědčila, neboť ta se vztahuje toliko k civilistům. Co se týče dalších podmínek, soud již dříve konstatoval, že v případě Ukrajiny není možné hovořit o probíhajícím vnitřním, natož mezinárodním ozbrojeném konfliktu, jestliže se boje týkají toliko dvou regionů z celkem 24, kde navíc intenzita konfliktu neustále kolísá. Z tohoto důvodu nelze za splněnou považovat první podmínku. Současně by žalobce v případě svého návratu do země původu nebyl vystaven ani vážnému ohrožení života či integrity, jestliže pochází z regionu, kterého se bojové akce netýkají, když současně neexistují překážky, jež by mu v rámci země bránily přesídlit. Ani třetí kumulativní podmínka proto není splněna a soudu nezbývá, než uzavřít, že žalovaný nepochybil, pokud žalobci doplňkovou ochranu dle ust. § 14a zákona o azylu neudělil.

S ohledem na vše uvedené soud konstatuje, že žalobce žádné relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany neprokázal, a žaloba tak není důvodná. Proto ji výrokem ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první a ust. § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a nadto se i jejich náhrady při ústním jednání konaném dne 23. 1. 2017 výslovně vzdal.

Žalobci byla pro toto soudní řízení ustanovena právní zástupkyně, a to JUDr. Ilona Tajchnerová, a soud proto ve výroku rozsudku ad III. rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. o přiznání odměny této právní zástupkyni za zastupování žalobce v celkové výši 28.798,-Kč. Tato částka se skládá z částky 21.700,-Kč za sedm úkonů právní služby po 3.100,-Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), replika ze dne 29. 4. 2015 – § 11 odst. 1 písm. d), porada s klientem přesahující jednu hodinu – § 11 písm. c), účast při jednání soudu dne 29. 6. 2015 – § 11 odst. 1 písm. g), vyjádření ke kasační stížnosti – § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu dne 23. 1. 2017 – § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 2.100,-Kč za sedm s tím souvisejících režijních paušálů po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č.

177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006, a z částky 4.998,-Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupkyně žalobkyně povinna podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 23. ledna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová